

Published and distributed under permit (No. 436) authorized by the Act of October 6, 1917, on file at the Post Office of Blair, Nebraska. By order of the President. A. E. Bursleson, Postmaster General.

PARTIERNE. Indsendt fra Midwest Foreign Press Bureau, Chicago, Ill.

Den nationale Valgkamp, som nu er begyndt, vil blive en Appel til Vælgerne Selytænkning fuldt saa meget som til deres Partifølelse. De gamle Partibaand var begyndt at løse, allerede før Verdenskrigen kom, og under Krigen var der selvfølgelig ingen Partiliner, til Præsidenten højste Partifanen igen ved Kongresvalgene for to Aar siden. De to Partiers Platformer appellerer til den traditionelle Partifølelse hos Vælgerne, og Appellen vil finde Genklang i begge Lejre. Men Grænselinierne mellem Partierne er ikke længere saa klare og faste, som de har været. Vælgerne vil veje de foreliggende Mærkesager med større Frihed end før, og hans eget Omdømme vil have mere at sige ved hans Valg af Stemmeseddel. Saa vidt skønnes kan, indser Partilederne dette, og Valgkampen vil paa begge Sider blive ført med de ændrede Forhold for Øje.

Det er vel, at det er saa. Partraleonerne har naturligvis sin store Betydning. Hvad et Parti har været og udrettet, er jo til en vis Grad en Borgen for, hvad det vil blive og gøre. Hvis det har svejet sine Grundsaetninger og brudt sit Ord, naar det har været ved Roret, kan det ikke vente, at Vælgerne vil væste Lid til dets Erklæringer og Løfter om hvorledes det agter at stille sig i Fremtiden. Omvendt, hvis et Parti har vist sig tro mod sig selv og mod Folket, kan Vælgerne med Rette gøre Regning paa, at det vil gøre sit Bedste for at fremme og gennemføre en landsgavnlig Politik. Disse Ting har sin Betydning. Men i sit Valg mellem Partierne vil den tankende Vælger dog til syvende og sidst hovedsagelig ledes af sit eget bedste Skøn. Og saa bør det være i et oplyst Land med virkeligt Folkestyre.

Begge Platformer er utvivlsomt lange og udtværede. De ligner mere politiske Taler end Partiprogrammer. Hvis man havde overladt det til de to Præsidentkandidater at skrive Platformerne, vilde disse have sagt, hvad de nu siger, paa en Trediedel af det Spalterum, de nu fylder, og sagt det vel saa godt som nu. Kandidaterne er begge Redaktører og har saaledes lært at fatte sig i Korthed. De fleste politiske Talere, derimod, enten de er Stortalere eller ikke, er tilbøjelige til at fodre sine Tilhørere med en klingende Ordflod, og Programkomiteerne bestaar i Reglen af Ledere af denne Klasse. Man kan trygt spaa, at baade Republikanerne og Demokraterne vil finde det nødvendigt at fremlægge korte Uddrag af deres Program, om de ønsker, at Vælgerne store Flertal skal læse dem.

Hvad er nu Forskellen mellem de to Partier, som den fremgaar af de to Programmer? Det virkelige Forhold er, at det kun er i forholdsvist faa Mærkesager, at de hylder en forskellig Opfatning. Demokraterne har opgivet sin gamle Lære om „States Right“ den oprindelige Grundvold for deres Parti. De erklærer sig nu f. Eks., for føderale Bevilgninger til „internal improvements“, hvilket de tidligere har stemplet som Brud paa Landets Grundlov. Toldspørgsmaalet er trængt til Side som en ledende Mærkesag. Det kan maaske faa en mere frem-skudt Plads senere i Valgkampen; men for øjeblikket spiller

det kun en underordnet Rolle. Begge Programmer er tavse angaaende Forbudslovgivningen. Deres Stilling til de industrielle Spørgsmaal og det organiserede Arbejde er saa omtrent den samme. Den eneste Forskel af vidtgaaende Betydning finder man i deres Erklæringer om League of Nations. Demokraterne vedtog denne „Planke“, som den blev formet eller godkendt af Præsident Wilson med et lille Tillæg, som intet betyder. Republikanerne vil bevare Landets ubeskaarne Selvstændighed i dets Forhold til andre Lande, men vil ogsaa at Amerika heretter som før skal gøre sin Indledelse gældende i Forhandling, Mægling, Voldgift eller Dom i Stedet for ved Vaabenmagt.

Det staar til Vælgerne, om de vil følge denne Linie eller godkende Wilsons League of Nations. Den republikanske Platform udtaler sig afgjort mod at Jernbaner, Telegraf og Telefon overtages og drives af Regeringen.

Senator Harding og Guvernør Cox er begge Avisudgivere og Redaktører. Begge købte en liden Avis, som gik med Tab, og begge har arbejdet deres Avis op til et af de ledende Blade i Ohio. I begge Tilfælde var Bladets Fremgang og Trivsel en Frugt af dygtigt og utrætteligt Arbejde. Harding sidder nu i en god Forretning og rummelige Kaar. Cox har ved Siden af sin Redaktørpost været en heldig Spekulant i Land, Real Estate og andre Ting og er en meget rig Mand; han er Millionær, og hans Hjem ligner et lidet Slot.

Begge Kandidater begyndte med tomme Hænder. Ingen af dem havde videre-gaaende Uddannelse at falde tilbage paa; Cox har ikke engang gennem-gaaet en Højskole. Men han fik et godt Løft af Kongresmand Paul Sorg, hos hvem han var Privatsekretær; Sorg laante ham nemlig \$70,000.00 til at begynde med. Det gik saa godt. Cox er interesseret ogsaa i andre Blade foruden det han personlig redigerer, Dayton News, Hardings Blad er, som bekendt, Marion Star.

De to Redaktører er begge stærke Parti-mænd og har altid bekæmpet hinanden politiske Spørgsmaal. Men de er personlige Venner og gode Kammerater. Deres Valgkamp vil paa begge Sider blive fri for personlige Angreb.

Denne er første Gang i Landets Historie, at begge de to store Partier har opstillet en Redaktør som deres Præsidentkandidat. En af dem vil blive valgt, og en Redaktør vil saaledes blive vor næste Præsident. Mange af Læserne vil maaske indrømme, at Ledelsen af et større Blad er en lige saa god Skole for den vorde Præsident som Ledelsen af et College; de vil i ethvert Fald ikke finde det urimligt, om en Redaktør er af den Mening. Han maa sætte sig ind i alle Forhold saa godt han kan og lære at se og forstaa, hvad der rører sig i alle Lag af Folket. Om ogsaa en Redaktør skulde være tilbøjelig til at tro, at han har forpagtet al Visdom, vil det vare længe, før han maa slaa den Tand ud; han lærer snart at forstaa, at andre Folk har Meninger og har Ret til at have dem.

Det kan ikke siges om nogen af de to Kandidater, at han er landskendt Mand, i den gængs Betydning af dette Udtryk. Begge er selvfølgelig kendte ud over Landet; men de er dog hovedsagelig lokale Størrelser. Men i Ohio er baade Harding og Cox

usædvanlige „stærke“ Mænd, hver inden sit Parti og i Staten i det hele. Harding fik 70,000 flere Stemmer end nogen anden paa den republikanske Stemmeseddel, da han blev valgt til Forbundsensator, og Cox har tre Gange været valgt til Statens Guvernør. Dette viser, at begge de stærkeste Mænd hver i Parti i Ohio. Harding har hidtil ikke spillet en ledende Rolle i Senatet; men han har vist sig at være en meget dygtig Mand med sundt Omdømme. Han er hverken en udpræget „progressive“ eller en „standpatter“; han har helst holdt sig midt paa Vejen. Han venter med at opgøre sig en Mening om en Sag, til han er sikker paa, hvad Folket tænker om den, og gaar da med Folkemeningen. Han har saaledes gode Betingelser for at vinde Støtte inden begge Fløje af Partiet, og dette Hensyn spillede en fremskudt Rolle ved hans Nomination. Man tog heller ikke fejl heri. Senatorerne Johnson og McCormick, General Wood og andre ledende Roosevelt-mænd har udtalt sig for hans Valg.

Det er sandsynligt, at Valglederne paa begge Sider først og fremest vil lægge an paa at gøre Vælgerne bekendt med Kandidaterne; oplyse hvad de har været og udrettet, hvad de er, og hvad de vil. Man vil nok heller ikke glemme at granske deres Liv og Virksomhed for alle disse Smaatræk i Ord og Handling, som tages med, om man skal faa et sandt og levende Billede af en Mands Karakter. (Fortsættes.)

Vort eget Land.

Avlingen. Fra vort Lands Hovedstad meldes om Udsigt til en overordentlig rig Avl for deelt Aars Vedkommende. Efter Over-slaget efter de eksisterende Forhold 1. Aug. ventes tre Billioner Bush. Majs (lig Avlen 1912 og 1917), 795 Mill. Bush. Hvede, 400 Mill. Bush. Kartofler (hvilket kun er naaet tre Gange før) og Tobak 544 Mill. Pund.

De tyske Krigsskibe, som de Allierede tilkendte vort Land, fire ialt, er ankomne til New York med Undtagelse af eet, nemlig Østfrisland, er de en Del af den Del af den tyske Flaade, som overgav sig ved Scapa Flow og senere sænkede af den tyske Besætning. Skibene har lidt meget ved den „Dyk-kert“, de har faaet. Østfrisland var med i Slaget ved Jylland, og bærer sine Mærker efter Kampen. Det blev repareret af Tyskerne. Skibene vil ligge til Effertens en Tid, og vil senere blive enten sænked eller benyttede som Skydeskibe ved Flaadens Skydeøvelser. Efter Fredstraktaten skal Skibene være ude af Eksistens inden et Aar er gaaet.

Rige Folk. Næsten 50,000 Mennesker her i Landet kan nu opføres som Millionærer, efter hvad Listen over dem, som betaler Indtægtskat til Regeringen, fortæller.

Gruppen indbefatter 20,000 Personer, som indrømmer, at de i 1919 havde en aarlig Indtægt af mindst \$50,000.

Man ved imidlertid, at den store Fortjeneste under Krigen har gjort Millionærgruppen meget større end før. I 1917 omfattede den lidt over 16,000 Personer.

Det viser sig nu, at 15,917 Familieoverhoveder har opgivet som sine Indtægter i 1919 fra \$50,000 til \$750,000 pr. Aar, me-

dens 90 Familieoverhoveder opgav at have en Indtægt af fra \$750,000 til \$1,000,000 pr. Aar. Man gaar ud fra, at Antallet af dem, som i 1919 havde en Indtægt af over \$1,000,000, var steget fra 141 til mindst 162. Skandinavien.

Trafik med stærke Drikke. Et Komplot af Lovovertrædere i Brændevinslaget, indebefattende flere Fredsdommere i Lake County, Ind., saavel som Brændevins-handlere i Chicago, fik en Rystelse i Gaar, da Daniel Malloy og Herman Nyhoff, Konstabler i Gary, Ind., blev arresteret.

Arrestationen foretoges af Kapt. J. M. Van Hook, føderal Prohibition Agent i Gary. Han erklærede, at Brændevinshandlere i Chicago sælger Brændevin til Folk i Lake County, hvorpaa de telefonerer Navnene paa deres Kunder til Konstablerne og angiver Numrene paa de Automobiles som leverer Væerne. Naar Ofrene kører fra Chicago over Statsgrænsen, bliver de mødt af Politi, der har falske Arrestordrer for dem.

Kapt. Van Hook sagde, at han troede, denne Trafik havde skaffet de sammensvorne over \$100,000 i Kontanter og Brændevin. Han lovede flere Arrestationer denne Uge baade i Lake County og i Chicago.

Baade Malloy og Nyhoff benægtet Sandheden af Anklagen. De blev løsladte mod \$10,000 Kaution hver. —Skandinavien.

En amerikansk Missionær. En amerikansk Missionær, Anna Al-len, kom i Gaar fra Angora via Brussa, gik over de græske og tyrkiske Linier og passerede andet Territorium, hvor de indfødte selv er bange for at gaa. Hun bragte nylig til det Indre Forsyninger til de armeniske Hospitaller i Angora, hvilke hun afleverede trods Horder af Bandider, der opererer i det Territorium. Før hun vendte tilbage til Konstantinopel tog hun en Tur til Konia, hvor et amerikansk Hospital tager Vare paa franske og tyrkiske Saarede og flere tidligere Krigsfanger. —Skandinavien.

Jorden rundt.

Edith Cavell — end nuengang. Dette, at en opofrende og dygtig Sygeplejerske af Tyskerne blev skudt som Spion, var i og for sig tilstrækkeligt til at hende Almenhedens deltagende Opmærksomhed paa denne Kvinde. Hvad der gav den hele Tildragelse Præget af det ophøjede var den ædle Holdning, den gudhengivne Tro, den alt besejrende Kærlighed, som Edith Cavell bevarede til det sidste og gav Udtryk i faa, men meget sigende Ord.

Nu foreligger der saa at sige officielle Beretninger baade fra fransk-engelske og tysk Side. Lykkeligvis er begge Beretninger væsentlige enige. Det synes os da vel værd endnu engang at vende tilbage til denne Sag.

Den franske Beretning er bygget paa en Redegørelse afgiven af den anglikanske Præst i Bruxelles, Rev. Gahan, der besøgte hende og tog hende til Alters Aften for Henrettelsen. Pastor G. skriver bl. a.: „Jeg var for-bavset og lettet ved at finde Miss Cavell (der havde siddet 10 Uger i Fængsel og om Formiddagen havde faaet at vide, at hun var dømt til Døden) fuldstændig rolig og fattet... Hun talte først om nogle personlige Forhold; men straks derpaa udtalte hun

paa gripende Maade sin faste Tillid til Gud og sin Tro paa det evige Liv. Hun tilføjede, at hun vilde gerne, at alle hendes Venner skulde vide, at hun gerne gav sit Liv for sit Fædreland. Derpaa sagde hun: „Jeg har ikke den ringeste Frygt. Jeg har saa ofte set Døden, at den ikke har noget fremmed eller frygteligt for mig“... Endvidere sagde hun: „Jeg takker Gud for den Samling, som disse 10 Uger har givet mig. Mit Liv har altid været rastløst, fuld af Vanskeligheder; denne Hvile var en stor Naade. Alle har været meget gode imod mig. Kun eet ligger det mig endnu paa Sinde at faa sagt: Nu da jeg staar overfor Gud og Evigheden, ser jeg klart, at Fædrelandskærligheden ikke er tilstrækkelig. Man maa ikke nære Had eller Bitterhed mod nogen“... Saaledes forblev hun til det sidste; mild, rolig, med Guds Fred i sit Hjerte, uden Vrede mod nogen.

Fra tysk Side (se Chr. Welt, Nr. 50, 1919) fremkom, at vel var Miss C.s Henrettelse utvivlsomt uklog; men juridisk set var den velbegrunder, idet hun — hvad hun selv har tilstaaet — var Medlem af en hemmelig Forening, der bl. a. havde hjulpet 250 unge Belgiere over Grænsen. I øvrigt giver den tyske Fængselspræst, Pastor Le Seur, ganske samme Billede af Miss Cavell som Pastor Gahan, ligesom man faar det bestemte Indtryk, at Pastor Le Seur har gjort alt, hvad han evnede, for at mildne hendes sidste Timer (det var ogsaa ham, der skaffede den anglikanske Præst Ad-gang til Fængslet).

Om den sidste Morgen skriver han: Ved Gry næste Morgen kørte jeg i Automobil til Fængslet og lod mig melde hos Miss Cavell. Vagten sagde, at hun just havde ligget knælende i Bøn. I Cellen brændte et flakende Gasblus. To store visne Buketter — der var 10 Uger gamle — frembragte en underlig Begravelsesstemning. Miss Cavell havde med stor Omhu pakket sine Ejendele i en Haandkuffert.

Saa kørte Præsten med ud til Henrettelsesstedet. Der førte Præsten Fangen hen til det Sted, hvor hun skulde staa. Da blev Dømmen oplæst. Præsten greb hendes Haand og sagde paa Engelsk til hende: „Vor Herres Jesus Kristi Naade, Gud vor Faders Kærlighed og den hellige Aands Samfund være med dig!“ Miss C. gengældte hans Haandtryk og sagde: „Sig til Pastor Gahan, at han kan lade mine kære vide, at min Sjæl er, det er min Tro, skjult i Gud, og at jeg dør med Glæde for mit Land.“

Da blev hun bundet til en Pæl, en Soldat bandt hende et Klæde for Øjnene. Det var fuldt af Taarer. Umiddelbart efter lod Kommandoordene, og en Salve blev skudt af. Lydløst sank Edith Cavells afsjælede Legeme til Jorden. Alle Beretninger om Skødesløshed og Uorden ved Eksekutionen synes ikke at have noget Tilhold i Virkeligheden. Miss Cavells Død er indtraadt øjeblikkelig, og vi har ingen Grund til at tvivle paa, at alle de, der paa Embeds Vegne medvirkede, optraadte ikke blot korrekt, men ridderligt, ja venligt overfor den fangne.

Selv saaledes kan der jo blive nok at svare til for de paa-gældende. Vi kan kun bøje os i taknemlig og ærbødig Beundring for den Kvinde, der var saa stærk og virksom i Livet, og som i Døden ikke viste sig mindre stærk, men vel endnu rigere paa vor Herres Jesu Kristi

Kærlighed, den, der gror ud af Troen paa Guds Naade i Liv og Død. Hans Koch.

Kendt norsk Præst død. En Frivillig fra 1864. — fra vor særlige Korrespondent — Christiania, Søndag. En af Norges mest bekendte Gejstlige, Sognepræst Chr. Bruun er død, 81 Aar gammel.

Han var Grundtvigianismens fornemste Forkæmper i Norge og i en Menneskealder Præst ved Johanneskirken i Christiania.

Pastor Bruun deltog som Frivillig i den dansk-tyske Krig i 1864. B.

Amerikansk Stor-Eksport af Kul. Til Skandinavien og Tyskland. Paa Børsen i Newcastle forlyder det, at de amerikanske Kuleeksportører har planlagt en storstilet Kampagne til Erobring af det skandinaviske Kulmarked. Efter Sigende skal Amerikanerne være rede til at ofre en Million Dollars paa denne Plans Virkeliggørelse.

Efter at være ført til Skandinavien vil de amerikanske Kul blive fordelt til forskellige Havnepladser ved Lægtene, og det er Planen ligeledes paa denne Maade at levere Kul til Danzig og andre tyske Havne.

EN NY PLANET SAA STOR SOM JORDEN?
De nyeste astronomiske Undersøgelser. — Et Interview med Observator Braae.

Den sidste sensationelle Meddelelse fra den astronomiske Verden gaar ud paa, at man venter at finde en ny, stor Planet!

I Forvejen har vi som bekendt Merkur, Venus, vor egen Jord og Mars, Jupiter, Saturn, Uranus og Neptun. Spørgsmaalet om en transneptunsk Planet er vel ikke af hel ny Dato, men — som det nye svenske popular-astronomiske Tidsskrift bemærker — det er blevet aktuelt gennem de Afvigelser, man nu har konstateret i den hidtil yderste Planets, Neptuns, Bane. Neptun selv opdagedes jo i Midten af forrige Aarhundrede som Følge af Afvigelser i Uranus' Bane, — man beregnede, hvor den nye Planet maatte befinde sig paa Himmelen — og den fandtes.

Men nu den nyeste og hidtil uopdagede store Planet? Vi har talt med Observator Braae om Sagen.

— Det er i høj Grad sandsynligt, sagde den danske Astronom, at der eksisterer endnu en stor Planet. Om man kan finde den er jo et andet Spørgsmaal. Yderst lysvæg maa den være, men ad fotografisk Vej kan den maaske alligevel findes — Harvard Observatoriet i Amerika og andre store Observatorier har jo nu Instrumenter, der kan fange Stjerner af helt ned til 20. Lysstyrke — her i Norden har man ikke Instrumenter til at se Himmellegeret mindre end af 14. —15. Lysstyrke....

Vi skal tilføje efter det svenske astronomiske Tidsskrifts Oplysninger, at man har beregnet, at medens Neptun bruger 165 Aar om at gennemløbe sin Bane, vil den nyeste Planet antagelig bruge mellem 280 og 300 Aar om Rejsen.

Løvrigt mener Videnskaben at det endnu uopdagede Himmellegeret maa være omtrent paa Størrelse med Jorden, og befinder sig 68 Gange saa langt ude i Verdensrummet, som vor Jord er fjernet fra Solen!